

Thời thanh xuân

Tuổi thanh xuân, lứa tuổi người ta bắt đầu nhặt nhanh từng chút khao khát để xây đắp lên những ước mơ những hoài bão cho riêng mình. Là khi tất cả không chỉ gói gọn trong những trang nhật kí, là cái nắm tay thật chặt, là tiếng hô vang: "Cố lên!" là những động lực chẳng thể gọi thành tên!

Tuổi thanh xuân, ta lao vào cuộc sống với căng tràn nhiệt huyết. Tràn đầy ý tưởng, khát khao và ước mơ. Thử làm mọi thứ, đương đầu với thất bại, thỏa mãn với thành công.

Tuổi thanh xuân, ta có những niềm vui tưởng chừng như vô tận. Ta vui hết mình với những niềm hạnh phúc, chóng quên đi những nỗi buồn vu vơ. Ta cảm thấy cuộc sống này có biết bao điều tươi đẹp đang chờ đợi khám phá.

Tuổi thanh xuân. Ta có biết bao điều muốn thực hiện, biết bao việc muốn làm, biết bao thử thách muốn trải qua để cảm nhận cuộc sống hay chỉ đơn giản là muốn thử thách chính bản thân mình.

Thời gian trôi qua như mũi tên bay, chẳng chờ đợi ai bao giờ. Ta thường mất một khoảng thời gian để cảm thấy nuối tiếc vì những điều mình đã làm nhưng có thể sẽ mất cả đời để nuối tiếc về những điều mà ta không dám làm.

Vì thế, có thể dù muộn nhưng hãy cứ bắt đầu làm những gì mình thích, sống theo cách mà mình muốn và hãy yêu khi còn có thể.

Ngày nắng, cô bước về văn phòng khoa cũ. Lâu lắm rồi, ký ức lấm lem của cái thời sinh viên làm cô nhớ. Cofer, cuốn lưu bút đã ố vàng, nhưng vẫn còn hiện rõ. Đây đây cái hội trường chật chội nhồi nhét, đây đây đám bạn hét hò quây phá, ăn hàng, ngủ gật, sống chết cùng những ngày thi, vui buồn có nhau.... Đây đây những êm đềm hiện lên. Nơi đó, Cô có mối tình đầu

Vẫn là cô, con bé nhỏ xiu, ngây ngô và yêu cuồng nhiệt, gặp anh một lần duy nhất nhưng quyết từ bỏ tất cả chỉ để mong cái duyên sẽ gặp lại.

Cofer, nơi cửa sổ ấy, góc hành lang ấy, cho yêu thương đọng đầy. Cô biết cảm giác thích thích anh từ cái nhìn đầu tiên, không lạ lẫm như quen từ kiếp nào. Cô nhớ đã dành anh như thế trong gần 2 năm trời, vu vơ, mộng lung và không phiền muộn, cô không thích yêu thâm, nếu đã thích một người, không nói ra thì điều đó không còn ý nghĩa nữa. Nên cô chấp tay cầu Thượng Đế mang anh về bên cô.

Người đã nghe thấy.

Là nơi cổng trường cô xấu hổ đứng nép vào một góc nhìn anh run lấy bầy. Là những chiều hẹn hò cô nắm vạt áo anh bay, cô muốn bay. Vẫn còn đó, chung cư nơi cô và anh hẹn hò những giờ tan tầm rộn rã, hội trường 301, 201 lén nhìn trộm anh. Vẫn còn đó những bữa sáng anh chuẩn bị, những ngày thi hai đứa cuống cuống học bài, những giờ tan trường anh đón đưa, những ngày Đông lùm xùm áo len, vẫn thích một bàn tay ấm. Ngày Tốt nghiệp hai đứa viên mãn cầm tấm bằng thông hành bước vào đời. Vẫn còn đó – cô ngô nghê, suốt đời luôn nghĩ anh là của riêng mình. Cô đã đi qua thời sinh viên bên anh êm đềm như thế

Ra trường, guồng quay cuộc sống làm tấp nập, anh và cô vẫn tròn đầy trong tình yêu. Buổi sáng tay gặm bánh mì, tay nhắn tin anh rằng cô đã đến công ty. Trưa, anh không quên nhắc nhở cô ăn uống đúng giờ kéo lại bệnh. Chiều chiều đợi nhau về dù quãng đường ngắn xiu. Tối đến ngật ngủ vẫn không quên chúc nhau ngủ ngon

Như câu chuyện cổ tích cô kể đi kể lại nhiều lần về anh, về cô ngày đó, ngày thơ vụng dại để suốt đời cô thương, cô nhớ. Hai đứa rong ruổi khắp những con đường Sài Gòn, ăn hàng, dạo phố, cà phê... Vẫn đầy ắp trong cô những lần đầu tiên anh dành. Công viên nước mùa hè cô lẻo đẻo theo anh tập bơi chờ đợi một cái nắm tay cũng đủ làm tim cô rộn ràng, rạp chiếu phim với những tập phim cô chưa bao giờ xem trọn vẹn bởi chỉ cần những giây phút bên anh là đủ, chiếc hôn đầu tiên vội vã. Giang Điền, mới 5h sáng, hai đứa đã hối hả chuẩn bị lên xe, bên nhau cả ngày, chiều lại nuối tiếc sợ xa, cuối cùng chọn đi bộ hết đoạn Trần Hưng Đạo để theo về nhà anh

Tính anh chu đáo và cẩn thận, những việc đơn giản nhất như mang khẩu trang ra đường, mặc áo khoác cô cũng vội vâng theo anh nhắc nhở. Trái gió trở trời tý là anh lo mua thuốc mang đến ngay dù trời mưa hay nắng. Cô ốm yếu, bướng bỉnh, có chút ngang tàng của con gái Miền Trung anh lại chiều chuộng hết mực miễn sao cô thấy vui. Anh cau có khi cô tham ăn nhiều đồ nóng nhưng lại lặng lẽ đi mua nước mát về cho cô. Cuối tuần, tranh thủ chạy hàng chục km về thăm cô. Cả khung trời là của hai đứa, bình yên và ngọt ngào đến kỳ lạ. Hay những khi anh bận rộn vừa học vừa làm là cô xúng xính áo quần leo lên chiếc xe Bus số 6 quen thuộc lên thăm cho anh đỡ vất vả. Sài Gòn với cô chỉ là anh

Cứ thế, thời gian yên bình trôi...

Anh - thứ tình cảm cô cho là xa xỉ và phải cẩn thận. Cô yêu và tôn thờ. Ngày còn nhau anh luôn hiện diện khi cô cần, che chở, yêu thương. Anh thích cô cười, nhìn hiền hòa và hồn nhiên, thích cảm giác thoải mái khi bên cô. Còn cô yêu hết tất cả những gì thuộc về anh, yêu cả những cái ngắt câu nửa chữ vụng về mà anh hay nói là do không rành Tiếng Việt.

Em luôn cẩn thận

Sợ rằng đánh thức tình yêu

Nên từng bước vứt bỏ bản thân

Chỉ để thuận theo anh

Có thể tình yêu anh dành cho cô không nhiều như cô đã dành cho anh, nhưng suy cho cùng tình yêu đâu phải mua bán, nếu nhất thiết có người yêu nhiều hơn, người đó là cô cũng chẳng sao. Rồi nhiều khi vu vơ cô hỏi:

- Anh này, em có phải mối tình đầu của anh không nhỉ?

- Ừ!

- Vậy sau này, anh đừng quên em nhé.

Anh gật đầu: "Em cứ hay nói gở".

Cô - người từng phải đánh đổi nhiều thứ để được ở bên anh. Khi có nhau, cô ước thời gian dừng lại. Ngay lúc này để bên anh mãi mãi, không rời. Rồi lại tự vấn mình cô liệu có phải là người con gái dành cho anh? Anh quá tốt. Những giằng xé nội tâm khốc liệt. Cô thêm hao gầy. Những lần nhìn anh ngủ, những lần ngồi sau anh, những lần giả vờ có tỏ ra lạnh nhạt cô không thắng nổi con tim mình. Anh có nhớ, khi còn yêu, cô luôn nhường anh cúp máy trước, luôn nép mình đợi bóng anh khuất dần, cô nghĩ đó là thương

Ai rồi cũng phải đi qua những đoạn đường tăm tối nhất của cuộc đời. Đôi khi có những giây phút sống trong dư thừa tình cảm và nhiều mối quan hệ làm cô không để ý đến những thay đổi nơi anh. Cô - con bé cứ hay bằng lòng vớ hiện tại mà quên mất phải vun đắp. Cái anh cần, nhiều hơn cái cô nghĩ. Cô thấy tình cảm nơi anh nhạt dần mà không biết gọi đó là gì, rất mơ hồ. Anh vẫn bên cô, nhưng sao xa cách lắm. Chợt nhớ ra Thượng Đế rất thông cảm cho cô, nhưng đã đến lúc Người bắt cô phải trả giá cho những đòi hỏi. Cuộc sống của anh, anh phải tự tìm lấy, không phải ở nơi cô. Vậy là, anh sẽ rời xa?

Thời gian và cảm giác sợi dây oan nghiệt nhất cô từng biết đến. Cô cười chính mình, ra cuộc đời anh đâu là của riêng cô, vậy mà vẫn mang niềm tin ngây dại. Rồi anh cũng đi, đúng như những gì cô nghĩ. Người quay lưng, vẫn hạnh phúc hơn người ở lại. Anh thanh thản chứ?

Vẫn còn đó những day dứt, khi anh đi, chắc anh nhẹ nhàng, còn cô là ngày gió ngừng trôi. Một mình, cô độc, cô ném từng giọt đắng cho riêng mình. Cả quãng thời gian bên nhau ấy, cuối cùng cũng đọng lại anh gương cười xem cô như bạn. Đúng là đã yêu, từng yêu và thật yêu, nhưng những bộn bề tập nập làm anh mệt nhoài. Anh sẽ đi tìm những hành trình mới cho anh. Anh, sẽ bắt đầu. Rất khắc nghiệt, cô tưởng mình không chịu được. Nhiều khi đau quay quắt, lại nhớ về anh, như tự an ủi mình. Ước gì dù chỉ một lần được nức nở trong vòng tay anh. Anh đi rất nhanh, vội vã khi cô còn đắm chìm trong ngần ngợ, nuối tiếc. Không cãi nhau, không chiến tranh lạnh, không cho cô cơ hội để dừng lại, cho nhiệt tình vơi bớt. Anh mất chút lý trí, còn cô mất cả trái tim

Cô ngày xưa, đã may mắn khi có anh. Cô mơ một giấc mơ dài, đẹp và đáng nhớ, để khi choàng tỉnh dậy anh đã rời xa. Thứ tình cảm nhập nhằng mà đôi khi cô quên mình đang có, đến lúc xa tầm với mới nhận ra cô yêu anh nhiều đến ngần nào. Nước mắt cô không giữ chân được anh. Cô biết mình mất một bàn tay ấm từ dạo ấy và nhận ra "Níu kéo một người không yêu mình cũng giống như đưa tay nắm chặt cục nước đá. Lạnh giá và tê buốt tận xương. Đến khi nó tan chảy thành nước, thấm cạn hết dần xuống mặt đường. Cuối cùng thì bản thân cũng không còn gì cả..."

Nên cô buông

Anh cho cô 30 ngày...

Cô nhớ như in tối hôm đó, đã hạnh phúc nhường nào, cô muốn viết cái kết cho chuyện tình quá đẹp của mình. Cô không muốn bất cứ những đau khổ nào còn tồn tại. Cô muốn mình cũng nhẹ nhàng để đối diện

Cô vẫn thương anh hết lòng, Giống như người ta vẫn bảo: Những giọt cuối cùng luôn là giọt se sắt nhất. Từng tin nhắn, từng dòng chữ, từng lần lặng lẽ chờ thấy bóng anh khuất dần giữa dòng người, từng món quà là thông điệp cô cầu chúc anh hạnh phúc về sau. Cô không nghĩ đó là níu kéo, cô biết mình đang làm gì. Những ân tình cuối dành cho anh, cho chính mình để cô thấy mình đã yêu và được yêu.

Cô đã có...

30 ngày để học cách yêu thương, biết cho đi mà không cần nhận lại, 30 ngày để đưa cô về lại những nơi từng qua, sống chậm, thật chậm...trọn vẹn, thật tâm

Là 30 ngày đủ cho cô lắng đọng bài hát vốn vẫn thích mà chưa kịp hiểu, để cô tin thật may mắn khi phép màu rồi cũng đến. Cô mỉm cười

30 ngày nhắc cô xem trọng lời hứa, đừng quên để làm cô day dứt. Những lời hứa chưa trả, để suốt đời người ta nợ nhau

Đó là 30 ngày của cô. Đầy đủ, không ân hận, cô đã yêu hết mình, khóc hết lòng. Trong cuộc tình này, cô hạnh phúc, vì đã không còn nợ anh điều gì. Cô vẫn sống, vẫn đi làm, lên mạng, ăn uống đúng giờ, tự chăm sóc bản thân. Còn anh? Bước qua ngày đầu tiên, anh âm thầm từ chối mà không một lý do. Khi còn nhau đã bao giờ anh biết cảm giác mất đi cô sẽ như thế nào? Đã cho chính nhau một cơ hội thật sự? Người ta yêu vì cái duyên, nhưng để đến với nhau cần cố gắng nhiều hơn nữa.

Nhưng anh biết đầy lời hứa của anh về 30 ngày, anh vẫn còn nợ cô 29 ngày

*Cuộc sống có quá nhiều ý nghĩa
Mà tình yêu không phải là điều duy nhất*

*Chuyện giữa anh và em dù có đẹp cũng chỉ là một khúc nhạc đệm
Nhưng em làm sao để cắt đứt những nhớ nhung trong lòng*

Cô từng gọi tình yêu đó là phép màu, tin rằng những cố gắng, kiên định theo đuổi rồi cũng sẽ thành của mình nhưng cuộc đời không phải là một bộ phim. Cô quen dần, biết định nghĩa rộng ra, yêu là biết cho đi mà không cần nhận lại, đứng ở một vai trò khác để cảm nhận lấy những hơi thở đang tồn tại xung quanh mình bởi anh đã cho cô thấy được nhiều dư vị, một tình yêu quá đỗi lớn lao. Ai cũng cần một quãng đời tươi đẹp và hết lòng như thế. Điên cuồng, mộng mị theo đuổi và cống hiến hết mình để khi quay đầu lại không nuối tiếc, thanh thản và mỉm cười.

Quá khứ ngày đó cô xếp lại phía sau, bởi chỉ có cách duy nhất ấy mới khiến cô trân trọng một phần cuộc đời của mình, ghi nhớ những khoảnh khắc của một thời nông nổi ấy. Cô cầu chúc anh bình yên bên một người khác hay ít ra có ai đó sẽ yêu anh, như cô đã từng. Cô lớn lên như thế trong tình yêu chưa bao giờ hết, chỉ là tạm đi ngủ đâu đó. Cô gọi đó là Yêu thương và cô cũng gọi anh là Yêu thương.

Cô cũng từng tưởng anh là ánh trăng sáng nhất cuộc đời cô, nhưng trăng sáng quá đôi khi sẽ lạnh giá

*Hát một bài hát, kỉ niệm về thời thanh xuân rồi sẽ qua đi của em
Yêu một người, cư ngậy ngó cho đó là suốt đời
Hát một bài hát, kỉ niệm về thời thanh xuân rồi sẽ qua đi của anh
Rồi sẽ có một người luôn luôn bước cùng em mãi mãi không rời xa*

Ngày xưa, nơi bờ sông ấy cô đã từng để anh về với con đường anh lựa chọn, thì bây giờ cũng chính nơi đây cô cười: "Anh phải hạnh phúc nhé?". Cái duyên này, cô trân trọng và lưu giữ. Cuối cùng, nước mắt cô cũng rơi được. Cuộc sống không vô nghĩa. Cô nhận ra, tình yêu không làm người ta chết thực ra nó chỉ đâm một mũi kim vào chỗ đau nhất làm cô khóc lịm dần đến không còn nước mắt.

Chiếc xe Bus số 6 chạy chậm chậm rồi dừng hẳn, có cô bé tóc ngắn cầm điện thoại bước xuống cười giòn tan: "Ngã ba Nhà Thờ, anh đón em nhé!"

Đây cũng như món quà mình tặng cho các bạn và cho chính mình, những ai đã đang và sẽ đi qua thời thanh xuân ấy cùng quay lại và hoài niệm.

*Kỷ niệm như rêu
Em bám vào trượt ngã
Tình xưa xa lắm rồi.
Nhưng vẫn không sao cắt được những nhớ nhung trong lòng.*

Tuổi thanh xuân người ta sống hết mình và yêu hết mình, nên đôi khi chệch đường, trượt ngã mà cũng không hay. Thế nhưng vượt lên trên tất cả những vui buồn, hạnh phúc hay khổ đau, tuổi thanh xuân vẫn là những trang đáng nhớ nhất trong cuốn nhật ký cuộc đời. Vì vậy "Hãy yêu, hãy sống khi trái tim còn đập những nhịp đập yêu thương. Quá khứ thuộc về ngày hôm qua, nó không mất đi mà sẽ là nơi để ta nhìn lại và biết trân trọng giây phút của hiện tại, trân trọng những gì ta đang có để không vượt mắt những điều giản đơn mà lại ý nghĩa trong cuộc đời. Hãy mở cửa trái tim mình để những yêu thương được đọng đầy trong ta".